

let om Brændevin. Saalænge Folk have Lov til paa den Maade, som det nu sker, at drikke sig fulde ved enhver Leilighed og leve, som en stor Del af Befolkningen nu, efter saare kundige Mænds Udsagn, lever, halvt i alkoholistisk Tilstand — i hvert Tilfælde saare ofte beruset, saa ville disse Følger indtræde, og der er ikke Noget at gjøre derimod. Et af de største Ondre, som det gjælder om at komme til Livs, er Driftældigheden, og de Herrer, som ville gjøre Noget for alle de forskjellige Ting, der berøre disse sørgelige Forhold, vi alle beklage, skulle hellere gaae til Bunds og sige, som en af Hovedkilderne, at afværge Driftældighed og komme med Lovforslag i den Retning, som virkelig førte til Noget.

Nielsen-Grøn: Jeg er enig med det ærede Medlem i, at Driftældigheden er en af vore Skjodshynder, at det er Noget af det Værste for vort Folk; men alligevel er der en Ting, som er endnu værre: det er Uædeligheden, og jeg kan ikke indse, at det skulde være uberettiget at fremkomme med Lovforslag derimod. Enhver af os har jo Ret til at komme frem med Forslag, og jeg mener, at det er rigtigt, at den ærede Forslagsstiller har indbragt dette sit Forslag. Uædeligheden er den værste Kræftskade for det danske Folk for Dieblicket, det tror jeg. Jeg kan ikke forstaa det ærede Medlem, naar han mener, at det at bære Faderens Navn og faae Arv efter ham, ikke har Noget at betyde. Man arver en Del baade Goder og Ondre fra sine Forældre, baade fra Fader og fra Moder. Der er mange af de rige Folk, som ere begavede — og selv om de ere dumme, saa anses de dog for at være begavede — men naar nu rige Folk have sat Børn i Verden, som maatte have Evtner til at blive til Noget, hvorfor skulle de saa ikke ved at faae Vidler have Lov til at komme frem paa en eller anden Maade, ogsaa ad den videnskabelige Vej? Derfor finder jeg, at det ærede Medlem har Ret i sin Paastand om, at det uægte Barn skal have Arv efter sin Fader; lad Faderen give, hvad han skylder Barnet, naar han er en rig og velhavende Mand.

N. J. Larsen: Jeg skal kun med ganske faa Ord tillade mig at forlænge denne Diskussion. Da denne Sag var for i Fjor, stemte jeg for disse Bestemmelser, som nu ere forelaagne paany; men jeg tog mig ikke bideret af dem, fordi jeg saa lidt som flere andre ærede Medlemmer ønskede at lægge Hindringer i Veien for den Lov, der udkom om Underholdsbidrag til uægte Børn, S

Mar stiller Sagen sig anderledes, og jeg vil derfor udtale, at jeg for mit Vedkommende er en Ven af dette Forslag. Man var i Fjor saa uhyre streng ved det. Det var umaadeligt, som man, navnlig fra juridisk Side, gif Løs paa det. Det var efter mit Skjøn væsentligt formalistiske Indvendinger, der bleve fremsatte, og den ærede Forslagsstiller kan nu med et Smil se tilbage paa den juridiske Visdom, som saa stærkt kritiserede ham, og samtidig gav sig Udtryk i Loven om Underholdsbidrag til uægte Børn. Thi hvad denne Lovs Form angaar, saa viser den sig uægtelig ikke som noget Mesterværk, da den allerede har fremkaldt en hel Skov af Fortolkninger fra den høitæredede Justitsministers Side. Loven er nemlig meget vanskelig at forstaa, naar den skal anvendes praktisk. Altsaa den Art formalistiske Indvendinger, som man i Fjor gif frem med mod det foreliggende Lovforslag, har ikke for mig stor Betydning. Man kan paa dette Omraade lovgive, som man vil; der vil altid med nogen Skarpsindighed kunne reises mange formelle Indvendinger; det siger ikke Noget, det ligger i Gennets Natur. Men Hovedsagen er, om man billiger Forslagets Grundtanke, dets Princip, om man mener, det be- rettiget, at det uægte Barn faar Lov til at vide, hvem der er dets Fader, og om det skal stilles i et retsligt Forhold til ham ud over det, at det skal have et tarveligt Underholdsbidrag. Nu mener jeg, at det er en Levning fra barbariske Tider, at det uægte Barn væsentligt skal falde Moderen til Byrde; man kan hylde den kristne eller den humane Moral, man maa dog fra begge Sider komme til samme Resultat, at det ikke er Ret, at Moderen skal bære Byrden, mens Faderen gaar fri. Holder man paa Sigt, saa gjøre Juristerne sig fortjente til det Studsmaal, de engang fik af Voltaire, at det var dem, der rugede over Fortidens barbariske Levninger. Der kan formentlig ikke siges Noget til Forvar for, at man fremdeles negter det uægte Barn at faae at vide, hvem der er dets Forældre, og at det uægte Barn — med al Respekt for Uægtehustruene — faaer Ret til at tage Arv efter sin Fader. Der blev spurgt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Kred (Halkier): Hvad Nytte er det til for det uægte Barn? Den Slags Spørgsmaal skal man ikke stille; thi det er et uberettiget Spørgsmaal. Vi skulle spørge: Har Barnet Ret til at faae Faderens Navn at vide, til at tage Navn efter ham? Har Barnet denne Ret, skulle vi overlade til de stiftende Forhold i Livet at gjøre denne Ret saa praktisk nyttig, som